

Jézus tengeri utazása

Követők, rajongók, titokfalók

1 Jézus hajóra szállt.
Egyedül akart maradni,
hogy megkeresztelőjét
elsirassa. Őnélküle talán
csak vásári csodatevő
maradnék, gondolta.

2 Alig találkoztunk, mégis
jó volt tudni, van a világban
valaki, aki ugyanazt akarja.
A hajótérben hortyogó
tanítványok látványán
elmosolyodott. Fényes
nappal elnyomja őket
az álom. Mi lesz
velük nélkülem?

3 Látta az emberi lét
korlátait, áthajolt
rajtuk, ki a tarajosan
fodrozódó víz fölé.

4 A parton tömeg
vonult, templomi zászlók,
ereklyék a jövőből.
Füstölők, zarándokruhák.
Valakinél fényképezőgép
is volt. Egyfolytában
a hajót fotózta.

5 A titkunkat kutatják,
mert nekik nemhogy
titkuk, történetük sincs.
Kenyeret kell adnom nekik.
Jövőt kell adnom nekik.
Le kell csendesítenem a jelent,
hogy járkaálhassanak rajta.

Az első áldozás

1 Jézusnak nem volt
semmije. A hajó, amin jöttek,
Péteré és Andrásé –
még halász korukból.

2 A tömeget elnézve
a tanítványok idegesek lettek.
Úgy illene, hogy meg-
vendégeljük őket.
A vallásalapítás sokba
kerül. Már állni kéne
a lacikonyháknak. Öt
kenyerünk és két
halunk van összesen.
Nekiünk magunknak
se elég. Kihajózzunk
halat fogni?

3 Vallásalapítás? Én nem
egy újabb tévhitet akarok
elhinteni a sok zavaros fejben.
Egyszerűen világosságot
hozok. Ezért kerülöm,
amennyire lehet, a csodatételt.

4 Akkor mi megyünk,
bólogatott Péter és András.
A horgony felszedésével
bíbelődtek. János halála,
Jézus gyengesége. A sokféle
pletyka a kisegyházak ellen
tervezett rendelkezésekről.
Látszott az arcukon, ők már
vissza nem jönnek.

5 Jézus fogta az öt kenyeret,
megáldotta, és elkezdte osztani.

6 A sűrűsödő alkonyatban
lapos köveket is felkapott
a vízpartról. Úgy mállottak
a keze alatt, mint a kenyér.

7 Az igaz, hogy nincs semmim,
mondta Péternek, az igaz,
hogy üldözni fognak titeket,
mondta Andrásnak, de ne
higgyétek, hogy van út
visszafelé. Osszátok a halakat!

8 Jézus a vízbe nyúlt, és egyik

halat emelte ki a másik után.
9 Most, hogy mindent tudtok,
nem lesz könnyű, mondta
a tanítványoknak, akik
éhesen nézték a sokaságot.
10 Térdeljete le, és én
mindegyikteknek adok
elegendőt a kenyérből.
11 A borszínű ég alatt
végigjárt a tanítványok
előtt, ezennel mesterré
kente fel őket. A kezükbe
csak egy-egy morzsát tett.
Ennyivel kell jóllaknotok.

Mi az, hogy vízen járni?

1 A sokaság elment,
a tanítványok hajóra
szálltak. Végre
egyedül maradhatott.
2 Bőre ropogott a csodák
kicsapódott sójától.
A sok csodatételtől sajjgott
a keze, a feje hasogatott.
3 Beesteledett,
egyedül volt. A hegytetőről
látta, ahogy a hajót, tanítványai
hajóját, az ő igazságának
hajóját, hullámok dobálják.
4 Lecsendesítette a saját
magában dúló tengeri vihart.
Nem volt ideje
csónakot keresni.
5 Olyan gyorsan rohant
a kemény hullámtaréjokon,
észre se vette, hogy csodát tesz.
6 Semmi se véd meg attól,
hogy néha a legrosszabb
lehetőség váljon valóra.
7 Mire odaért, még
a hajó se süllyedt el.

A kísértet

1 Akik eddig a segítségéért
kiáltoztak, megrémültek,
amikor a fekete hullámok
fölött felbukkant.

2 Jézus, segíts! – kiabálták,
ők elsőként, mint majd
követőik annyiszor
a váratlan életveszélyben.

3 A hajó ingott és nyögött
a hullámok szorításában.

A part semerre se látszott,
a felhők és a sötét
a közelben gomolyogtak.

4 Ki trappol a vízen?

Magasabb, mint a hajó,
örvénylőbb, mint a köd,
önvizsgálatra készetöbb,
mint a sötétség.

5 Utoljára szakadt
föl belőlük butaságuk:
Kísértet! – bömbölték,
hangosabban, akár a
hullámok. Kísértet, ez
maga a vihar, semmi más.

6 Jézus hosszú haja
feléjük libbent, mint
a fáklyafény, pillantása
holdat és napot
szikráztatott a vízen,
világító halak törekedtek
a felszín közelébe.

7 Bátorság, én vagyok,
mondta. Hát nem bírtátok
egy percig se nélkülem? –
kapaszkodott ki a
hajóra. Köpenye szegélye
száraz. A víz előbb
ismerte fel őt,
mint tanítványai.

Péter, a kőszikla

1 Uram, ha te vagy,
parancsold, hogy
járhassak én is a vízen.
2 Kicsinyhitű, még
mindig nem ismersz rám?
Értelmetlen, amit kérsz.
Én hozzátok siettem
segíteni. Ha majd
neked is ilyen sürgős
és fontos lesz valami,
magad is megteszel ennyit.
3 Nagyhitű, vágott vissza
Péter, még mindig nem
ismersz? Én a kételyeim
és apró árulásaim tengerén
kell átkeljek. Nélkülem
nem mennél semmire.
4 Tényleg csak egy kis
szórakozást akartam.
Olyan nagy baj?
Legalább mondd el,
milyen a vízen járni.
5 Elállt a szél. Már egész
közel volt a part.

A csodatevő hétköznapijai

1 A tengeren túlra érkezve
itt is csak a robot várta.
Futótúzként terjedt a hír,
megjött a nagy mágus,
a csodatevő, a gyógyító.
2 Hoztak minden rendű
és rangú beteget a nyomorúságos
kórházakból, sárból tapasztott
kunyhókból.
3 Jézus csak rájuk vetette
a pillantását, és vizet kért.
Mosta a lábuk, az elmérgesedett
sebeket. És alkoholt kért,
megtisztította a fertőzött bőrt.
A tanítványokat is befogta.
Olyan volt, mint egy

szabadtéri kórház.
4 Kificamított bokákat tett helyre,
és a sánták újra jártak.

A házakban szellőztetést
rendelt el, füstölőt gyújtatott.
A betegek feliüdültek,
és a büdös falu illatozó
kisváros lett. A bárányokat
az istállóba parancsolta.

5 Este egy pajtában
a szalma közt nyugovóra térve
mindegyiküknek sajtott valamije
az izomlástól. Sose gondoltam volna,
nyögte Péter, hogy a csodatevés
nehezebb munka, mint a halászat.

Hajnali farizeusok

1 Másnap nehéz, fagyos reggelre
ébredtek. A pajta előtt megbőrösödött
a víz az itatóban, köd gomolygott
a városszéli sziklák közül
feléjük. Mindenki kedvetlen
volt. A letaposott fű még az esti
gyógyítás nyomait viselte, eldobált
mankók, véres kötések,
rőzsetüzek fekete nyoma.

2 Farizeusok érkeztek Jeruzsálemből,
kantárszáron vezették nyerges állataikat,
kíváncsian nézelődtek, gyanakodva
szaglászta, okoskodva hallgatóztak.

3 Az egyik tanítvány, talán
Júdás Tádé lehetett, épp nyújtózott
egyet a szalmában, még álmában is
sebeket kötözött az előbb, és most
éhesebb volt egy méhrajnál,
szomjasabb a sivatagi barlangnál,
rongyos köpenyében előtámolygott
alvóhelyéről, a párkányon levő
három almából fölkapta a negyediket,
nagyobb volt a létezőknél,
pirosabb, édesebb, laktatóbb.

A leve lecsorrant a karján.

Ferdén rásütött a hajnali nap.

4 A kerítésen túl az egyik farizeus

szamara elbődült: Mért szegik
meg a te tanítványaid a vének
hagyományát? Mért nem mossák
meg a kezüket evés előtt?

5 Jézusnak bentszakadt
kezdődő fejfájása: Hajnalban
már itt csörtettek, mint a nádpálcás
tanító? Azt hiszitek, ti vagytok
a hagyományok őrei? Azt hiszitek,
számít valamit is a hagyomány, mikor
az a tét, száz év múlva lesz-e még
ember? És akkor mihez kezd az Isten
egymagában.

6 Szamaraknak prédikál?
Ökröknek tesz csodát?
Oroszlánok mancsáról mossa
a véres húst? Titeket fog széttépni
elsőként a hagyomány. Elsöpör az Isten,
ti senkik! Mossunk kezet? Tegnap
azt tettük egész nap, mostuk másét,
és mostuk a magunkét, betegek
lábát tisztogattuk, felhők gyapjas
végtagjait portalanítottuk.

7 Farizeusok, ti kontár
igazmondók, hagyomány meggyalázói,
szokások rabsággá tevői. Szabadság
felfalói, más kioktatói, saját butaságotok
őrzői. Nem lényeges, amiről beszéltek.
Ti magatok nem vagytok lényegesek.

8 Ha eddig mostak is kezet követőim,
most megtiltom nekik, ha eddig tartották
a hagyományt, most eldöntöttem, kilépünk
a ti szokásaitok rendje alól, és újat
alapítunk, mely nem megköt, hanem felszabadít,
élni segít, saját magunkká varázsol,
lemossa rólunk ez elődök hülye árnyékát,
az ostobaság régről világra száradt sarát.

9 Nem látjátok, hogy még csak hajnal van?
Ilyenkor még a jó szó is értelmetlen.
De ha részt akartok venni a munkában,
velünk tarthattok!